Pregaria.cat

Entrada

Digues-me que puc fer per tu?

Quan ja tothom havia marxat aquell vell capellà va anar apagant els llums de l'església parroquial, i li va començar a envair el silenci interior. Feia ja alguns anys que feia l'ofici i el servei de rector a cinc pobles de l'Empordà.

Els sorolls que venien de fora també es van anar apagant i quan va seure a la capella del sagrament, el silenci del cor i el de l'ambient coincidien. Es va tapar la cara amb les mans, mentre dels ulls li queien llàgrimes suaus i càlides. Li deia al seu Senyor: *"Digues-me, què puc fer per tu?"* .

Li semblà que Ell era al seu costat. Possiblement era imaginació o potser també una forma d'expressar la proximitat del seu Déu. Li semblà que no deia res, que no responia a la pregunta, a aquell interrogant: *"Digues-me, i què puc fer per Tu?"*

El mossèn ja era gran. N'havia vist de tots colors. L'havien portat d'un lloc a l'altre, arrelant-se i desarrelant-se, en aquell hola, sóc el nou rector..... i adéu, marxo cap..... I de tant anar i tornar, amb els anys, li deia al Bon Jesús: *"Digues-me, i què puc fer per Tu?"*

Molts cops recordava al Sant Pare Joan XXIII. Havia llegit i rellegit els seus apunts espirituals. Potser van ser els millors temps, aquells del Concili. També per la seva ment van passar persones de tota mena, homes, dones, nens, companys, bisbes, religioses, pagesos i joves que tornaven de la mili.... quin munt de relacions. Però ell altre cop li deia al que tenia al seu costat: *" Digues-me, i que puc fer per tu ?"*

Al cap d'una bona estona es va alçar i en sortir de l'església, li va semblar que des de el més profund del cor Ell li deia: *"Continua, Joan, el que has de fer per Mi, és continuar de moment i no defallir*

Jesús Renau